

er tilbagebetalte, medens 142 994 Kr. endnu ikke er det. Hvis nu der kunde være en Administrationsudgift paa 80 000 Kr. eller blot noget tilnærmelsesvist, vilde man ikke kunne komme til at tilbagebetale de 142 994 Kr., hvilket vil sige, at Staten vilde lide Tab ved Brændselsnævnets Forvaltning af det danske Brænde. Og da Brændselsnævnet udtrykkelig i Forvejen har sagt, at den ikke kommer til at lide Tab — hvilket man ogsaa kan se af, at de 11 000 Rummeter staar i en saa lav Pris, at den vil kunne indvindes —, er hele det ærede Medlems Antagelse af, at der her skulde være skjult noget, af en saadan Art, at den ikke kan betegnes som andet end meningsløs.

Jeg skal tillade mig endnu en Gang at vende tilbage til det ærede Medlems hele Ordførerskab ved Brændselslovens første Behandling, ved dens anden Behandling nu og i øvrigt ogsaa tidligere. Jeg har sagt, at hvad jeg har værget, er ikke mig selv, men andre, og jeg kunde tilføje hvorfor — jeg har gjort det før: fordi det ærede Medlems Kritik og Udtalelser fra først til sidst ikke kan andet end bidrage til at faa Befolkningen til at tro, at Brændselsituationen er en ganske anden, end den i Virkeligheden er. Derfor har jeg ment det nødvendigt, hver Gang det ærede Medlem har talt om denne Brændselsituation, at sige til Befolkningen: Tro ikke paa, hvad der ligger bag det ærede Medlems Ordførerskab, eller paa, hvad man kan faa ud deraf, nemlig at Brændselsituationen ikke er alvorlig, thi Brændselsituationen er saa alvorlig, at det er det alvorligste Problem under vort Samfunds nuværende Vanskeligheder. Derfor maa man ikke, fordi der kommer et Lovforslag, som tilsigter en Afvikling af de i Henhold til Lovene om Brændselsforsyning trufne Foranstaltninger, tro, at dette betyder, at vi paa dette Omraade bevæger os hastigt frem mod gode Tider. Og da det ærede Medlems hele Kritik og alle hans Forslag gaar ud paa at styrke den Opfattelse hos Befolkningen, at vi hurtigst muligt kan naa frem til gode Tilstande paa dette Omraade, har jeg saa skarpt maattet tilbagevise det ærede Medlems Udtalelser i saa Henseende.

• **Ordføreren (Kragh):** Jeg savner Oplysning fra den højtærede Indenrigsminister om, hvad det er i mine Udtalelser, der bringer Befolkningen til at tro, at Brændselsituationen er en anden, end den i Virkeligheden er. Jeg har udtrykkelig

her sagt, at naar vi kan tiltræde Lovforslaget i den Form, hvori det er foreslaaet, er det, fordi vi ingen Vished har for, at Tilførslerne af udenlandsk Brændsel i den kommende Sommer vil stille sig saaledes, at vi ikke kommer til at basere en Del af vort Brændselsforbrug paa Fremskaffelse af indenlandsk Brænde i Vinteren 1920—21. Det er efter min Mening Udtalelser, der vil bibringe Befolkningen det rette Syn paa den foreliggende Situation og det rette Syn paa, hvilken Betydning det foreliggende Lovforslag har. Thi det foreliggende Lovforslag tilsigter jo ikke at afhjælpe nogen som helst Nødstilstand, tilvejebragt ved de vanskelige Tilførselsforhold i *Øjeblikket*, men det tilsigter kun at imødegaa Vanskeligheder, der maatte blive en Følge af vanskelige Tilførselsforhold ad Aare. Saaledes er det faktiske Forhold. Jeg har endvidere sagt, at det Kvantum Brænde, der ved dette Lovforslags Ophøjelse til Lov tilvejebringes ved Pligthugst, ja, det kan naturligvis have sin Betydning, hvis der opstaar Brændselsmangel, men vi tror ikke, at det vil blive væsentlig større gennem den Forpligtelse, der herved paalægges Skovejerne, end det Kvantum Brændsel, der sandsynligvis ved det frie Initiativ vilde blive skovet. Det er Udtalelser, der faktisk ganske dækker den foreliggende Situation, men som den højtærede Indenrigsminister kun ser i Belysning af sin særlige Opfattelse og paa Grundlag, som jeg har sagt, af den Sensibilitet, der ikke sjældent præger den højtærede Indenrigsministers Opfattelse af Kritik overfor hans Foranstaltninger. Og naar saa den højtærede Minister gjorde den Bemærkning, at han jo ikke havde betegnet min Kritik som smaalig og ondsindet, men at dette at finde disse Udtryk for min Kritik var forbeholdt mig selv, saa er det et typisk Udslag af den højtærede Indenrigsministers Forhandlingsform ude omkring i Landet, udenfor denne Sal, saa typisk, at den er mig meget velbekendt. Det er en Forhandlingsform, som man er nødt til at gaa ind paa, naar man træffer den fra den højtærede Ministers Side ude omkring ved Møderne, men jeg føler mig ganske overbevist om, at overfor Forsamlingen i denne Sal er det fuldstændig unødvendigt at indlade sig paa en videre Forhandling med den højtærede Indenrigsminister om disse af mig fremsatte Bemærkninger. Jeg føler mig ganske overbevist om, at ingen er i Tvivl om, hvorledes den højtærede Minister ved sine Udtalelser har